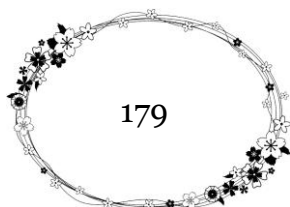
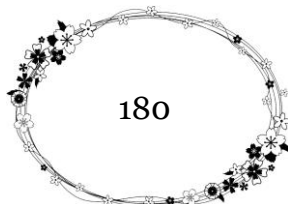

ЗМІСТ

ЗЕЛЕНА ЄВАНГЕЛІЯ	3
ПЕРША ГЛАВА	4
ЗАПРОШЕННЯ	4
ЖИТТЯ ПО-ГРЕЦЬКИ БІОС	5
ДО ІСТОТ З ЗЕЛЕНОЇ ЗОРІ	6
ЕПІЧНИЙ ВЕЧІР	7
ЕКСТАТИЧНИЙ ВОСЬМИСТРОФ	8
КОНЦЕРТ	9
ПЕРШЕ ЛІРИЧНЕ ІНТЕРМЕЦЦО	12
ПЕРША ГЛАВА БІБЛІЇ	13
ВЕСІЛЬНА	14
ВЕСІЛЬНА НІЧ	15
ХМІЛЬ	16
ДВА СЕРЦЯ	17
ТЕРНИНА	18
ПІДКОВИ	19
БАРВІНКОВА ЩИРІСТЬ	20
МАЛИЙ ГІМН	21
ПОРТРЕТ ТЕСЛІ	22
ТЕСЛІВ СИН	23
ЯРМАРОК	24
ЗОЗУЛЯ	25
НАУКА	26
ДО ДНА	27
МІЙ ЦЕХ	28
ДРУГА ГЛАВА	29
ХЛІБ НАСУЩНИЙ	29
БИКИ Й БУКИ	30
ЗНАК ДУБА	31
ІДОЛЬСЬКІ НОЧІ	32
СХРЕЩЕННЯ	33
ДУЕТ	34
САД	35

ДРУГЕ ЛІРИЧНЕ ІНТЕРМЕЦЦО	36
КОРЧМАРСЬКІ ЧАРИ.....	37
КОСОВИЦЯ	38
ЯВОРОВА ПОВІСТЬ	39
ЧЕРЕМХОВА ПОВІСТЬ	40
ПРОПОВІДЬ ДО РИБ.....	41
КОРОПИ.....	42
ВІЛЬХИ.....	43
КАЛИНА.....	44
ЗИМА	45
ЗАХІД.....	46
ВЕСНА.....	47
ВИШНІ	48
МІТ	49
ВІТЕР СТОЛІТЬ.....	50
СЕЛО	51
ДАХИ.....	52
ХАТИ	53
ПОВОРОТ.....	54
КРАЇНА БЛАГОВІЩЕННЯ	55
ТРЕТЯ ГЛАВА.....	56
ДВІ ГЛАВИ З ЛІТУРГІЇ КОХАННЯ.....	56
ЗОЛОТО МОРЯ	58
РУНО.....	59
МОЛИТВА ЗА ДУШІ ТОПІЛЬНИЦЬ	60
ПОСЛИ НОЧІ	61
ДО ГОРДОЇ РОСЛИНИ, ЦЕБТО ДО САМОГО СЕБЕ	62
ДЗВІНКОВА ПАНІ.....	63
ДІМ ЗА ЗОРЕЮ	65
РОТАЦІЇ	67
РОТАЦІЇ	68
МІСТА Й МУЗИ.....	70
ВЕСНА («ТЕЧЕ ВЕСНА...»).....	72
ВЕРБЕЛЬ	74
БАЛАДА ПРОВУЛКА	76
НАЗАВЖДИ.....	78
БАЛАДА ПРО БЛАКИТНУ СМЕРТЬ	79
ДНО ТИШІ.....	80

КІНЕЦЬ СВІТУ	81
КОНЦЕРТ З МЕРКУРІЯ	82
МЕРТВІ АВТА	83
СУРМИ ОСТАННЬОГО ДНЯ	84
ЗАКІНЧУЮЧИ	85
ПРИВІТАННЯ ЖИТТЯ	86
ПІСНЯ ПРО ВІЧНУ МОЛОДІСТЬ	87
ЗРИВИ Й КРИЛА	89
1. ПРЕЛЮДІЯ	90
2. РАКЕТА	91
3. СТАРЕ ВИНО	92
4. ПОЖАР	93
5. ДОЩ	94
6. ОРЕЛ І ЛІТАК	95
7. ОЖЕРЕДИ	96
8. ЛЕЛЕКИ	97
9. СВІЧКА	98
10. БОЖЕВІЛЬНА РИБА	99
11. БАКЛАЖАНИ	100
12. СТРАТОСФЕРА	101
13. МЕТЕОР	102
14. СОНЯШНИК	103
15. КОДА	104
БРОНЗОВІ М'ЯЗИ	105
1. ПІСНЯ ЗМАГУНІВ	106
2. БІГ 1000 МЕТРІВ	108
3. СКОК ЖЕРДКОЮ	110
4. ДІВЧИНА З ДИСКОМ	111
5. СІТКІВКА	112
6. ЗМАГАННЯ АТЛЕТІВ	113
БАЛАДА ПРО ТІНЬ КАПІТАНА	114
ПІСНЯ МАНДРІВНИКА	118
РОМАНТИЗМ	119
МОЛОДИЙ ПОЕТ	120
ПРОЧИТАН	121
ЛЮБОВ	122
ІДЕАЛ	123
АЛХІМІЯ	124

БДЖОЛА	125
«І»	126
ПОДОРОЖ ЛІТАКОМ	127
ПІДСВІДОМІСТЬ	128
ГІПНОТИЗЕР	129
МУРАШНИК	130
ШУМ	131
ВІТРАЖІ Й ПЕЙЗАЖІ	132
1. ОСІНЬ	133
2. ПЕРШИЙ СНІГ	134
3. КОПАННЯ КАРТОПЕЛЬ	135
4. КОЛОМІЙКА ПРО ПРОВЕСНУ	136
5. ПІД ДАХОМ ЛІСУ	137
6. НАД ВОДОЮ	138
7. ТОВАРИСТВО	139
8. ІДИЛІЯ	140
9. ОЖИДАНИЯ	141
10. СОБАКА Й МІСЯЦЬ	142
ГІМН ЖИТТЯ	143
ПІСНЯ БАДЬОРИХ БРОДЯГ	144
ОКТОСТИХ	146
ЛУНАТИЗМ	147
ЧОРТІВСЬКИЙ БРИДЖ	148
ЛЮДИНА	149
МОЛИТВА	150
ПРОШАК ПІД ЦЕРКВОЮ	151
ВЕЛИКА ПОДОРОЖ	152
ПРОЩАННЯ ШКОЛИ	154
ЗЕЛЕНА ЕЛЕГІЯ	155
ДО МУЗИ	158
ВІРШ ПРО ВІРШІ	160
ПРО СТРОФУ	161
ОБ'ЯВЛІННЯ	162
НІЧ	163
АВТОБІОГРАФІЯ	164
ПРИВІТАННЯ ЖИТТЯ	165
Богдан-Ігор Антонич (біографія)	166

ЗЕЛЕНА ЄВАНГЕЛІЯ

ПЕРША ГЛАВА

*Із всіх явищ найдивніше явище —
існування*

Запрошення

Вже спалюється день на вугіль ночі,
розою вечір трави з попелу полоще,
і ляк, мов свердел, твоє серце точить,
і місяць тіні згублені полошить.

Самітний друже, мов у ночі пояс,
ти в таємничість світу оповитий.
В цей вечір весняний ходи зо мною
в корчмі на місяці горілку пити.

1931

Життя по-зрецьки діос

Овес, метелики і присяги коханців.
Весна закрутить хмільно веретена травня.
Лисиці, куни і дівчата вранці
виходять мити очі в буйнолозих плавнях.

Годинник сонця квітам б'є години,
і стулюються маки ввечері бентежно.
Отак під небом недосяжним і безмежним
ростуть і родяться звірята, люди і рослини.

29 березня 1935

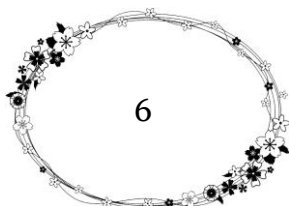
До істот з зеленої зорі

Закони «біосу» однакові для всіх:
народження, страждання, смерть.
Що лишиться по мені: попіл слів моїх,
що лишиться по нас: з кісток трава зросте.

Лисиці, леви, ластівки і люди,
зеленої зорі черва і листя
матерії законам піддані незмінним,
як небо понад нами синє і сріблите!

Я розумію вас, звірята і рослини,
я чую, як шумлять комети і зростають трави.
Антонич теж звіря сумне і кучеряве.

1935

Епічний Вечір

Під прапором мідянолистих буків,
де сонце покотилось вогняним тарелем,
засмаглі хлопці, мов джмелі на луках,
гудуть, і вибухає пил з рудих цегельень.

На бурунах трави, в зеленім димі
колишуться корови, мов тяжкі колоди,
і зорі в зорі дзвонять понад ними,
й шумлять під ними буйно життетворчі води.

Той струм, що з сонних квітів синім димом
проходить в стиглість ядер, спрагу росту будить,
насіння кільчить, упавши в плідну вогкість.
Мужчини волохаті палять темним оком
дівок широкобедрих, смаглих, повногрудих.
Горбатий янгол лісу манить теплим мохом.

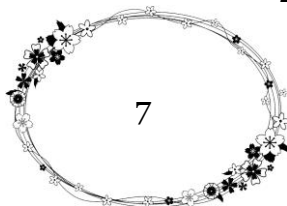
Завиті у пергамент неба зодіаки
ввижаються нам у хрестах щоночі,
і мрії наших вір горять стожарним маком.

І з зір загаслих іскри осявають очі,
червоні півні синій місяць кличуть —
це буревій краси, прапервнів громовиця!

Так родяться релігії й суспільний лад.
Боги й звірня. Громада до громади.
Епічний вечір починає владу,
і синій, вічний стяг лопоче таємниче.

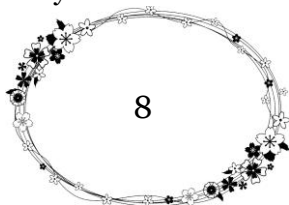
Усоте прославляю буйноту життя!

27 жовтня 1935

Екстатичний Восьмистроф

Шумлять у скринях зеленіві зерна льону,
масний і теплий пил вирує у олійнях.
Щораз в корявих липах спалахне прокльоном
душа зелена, гнівна і незаспокійна.
Черві не піддається буйний струм життєвий,
з дерев зелені іскри дятлі крешуть.
Зорі червінцем платить скупю вечір днів
за сонце, що його в червоний мох розчеше.
Червона сажа заходу вкриває липи,
що круглі, мов решета, сіють сонне сім'я,
і струни листя замовкають наглим схлипом
під вітру дотиком, що тищу шумом вим'яв.
Дівчата із олієнь пахнуть млосно льоном,
коли, мов квіт, коханцям розкривають тіло,
і сонце вибухає божевільним дзвоном,
в гучні тарелі хмар вдарає оп'яніло.
Знічев'я затихає в навіженім гімні,
немов макуха, що олією спливає,
і ллються струмені шалені і нестримні
в коріння тіл, у жили лип, у нетрі гаю.
Дивіться: це пожежа світу, буря первнів,
рослини моляться, шаліє кожен колір,
із споду у коріння дмуть вітри підземні,
аж липа, мов кларнет, заграє перша соло.
Ось димарі землі, ось куряться дерева
в зеленім, золотавім і багровім димі.
В соломі мряки пні, верхів'я у прощальній
завії сонця, що, мов птах, зайшло за ними.
І сонце заходу і літо й липи мрійні,
змінливість вічну світу ввечері і вранці,
я прославляю невгомонний труд в олійні,
горіння душ, екстазу тіл і хміль коханців.

11 грудня 1935

Концерт

Горлянки соловейків плещуть, мов гобої,
у димі пахощів, в чаду лілейних куряв,
аж спів змінився в запах, мов за ворожбою,
розплився в квітний пил.

Це тільки увертюра.

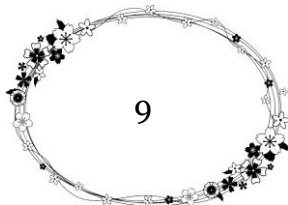
На солов'їне гасло дружні перемови
усіх музичнодзьобих ста племен пташиних
і ллється звук на звук, лиш у зозуль прамові
прадавній корінь «ку» у горде сольо лине.
Самці й самички у зальотах і докорах,
в цівках пташиних горл, мов шорох срібних зерен.

У відповідь сп'янілим до нестями хором
спалахує червоним співом квіття терен.
Мов бризки піни з зір, ряба оркестра квітів,
немов на лезо лезом, піснею на пісню
на поклик відповіла, аж збудився вітер
і вимотався з тиші, де йому затісно.

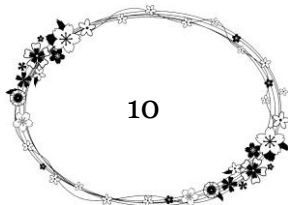
І ширшає концерт. Шалені перегуки
здіймає квіття хор у барв грайливій піні
і ніч — блакитний фільтр змінєє барви в звуки,
музики кип'яток наливши в лійку сині.

Із звука в звук, з клітини у клітину, з шуму
ядра одного в шум рясний рослинних хорів
електрика надхнення ллється змінним струмом,
билини тонів вигинаючи угору.

Між листя й кльоччя вплився спів, мов блиск червінців,
кипуче, рвійно, схлипно і золотоструйно
окріп мельодії вливається по вінця,
кущами піни й полум'я розцвівши буйно.
І спів росте, мов повінь. Від землі по зорі
переливається від краю аж до краю.

Та чуйте, чуйте: ще зростає вшир і вгору,
коріння ста дубів — підземні ліри грають.
Тут б'є, із надр прорвавшись, джерело похмілля,
як вітру стовп, знялась музика звідси
і змії, мов смички, сичать на струнах зілля,
їм труби пнів із уст землі дають глибокий відзив.
Від співу місяць стерся, мов зужитий шеляг,
заник, змінився в млу, а може в квіття віддих,
та не дають його шукати в рвійних трелях
розприслі соловейки — і не видно сліду.
Аж горла миті сріблом пухнуть від напруги,
солодке і п'янке знесилля морщить жили
і скручуються звуки в світла смуги,
в птах очі сплющені від розкоші знесли.
Низькі октави — чорність і червоність всуміш
проходять в синь і зелень — два струнки акорди.
Високе «є» на скрипці з молодого шуму
у сніжність фляжолетів, що, мов холод, горді.
І зорі — діри в флейті ночі, що проваллям
розкрилась над землею, наче срібний розпач,
почули дотик майстра й пальці флейту палять
і флейта палиться, мов квіт, струнка і проста.
Сплелися зорі, птахи, вітер і рослини
в один клубок клітин, в нерозплутанне клоччя
і лиш музика, мов потоп, усе поглине,
як вир, втягає в дно всі первні дня і ночі.
Надлюдські справи це, нелюдські квітів льоти,
празелень звуків, флейт прамова, дно надхнення.
Невидний і нечутний чийсь незнаний дотик
і трав, мов струн поземних, супровід зелений.
Для розуму зачинені, невидні двері
відчинить звук, мов ключ, мов ключ чуття несхибний.
Не птах, не квіт, це грає зміст, це грають первні
речей і дій, музика суті, дно незглибне.
Хто пише квітам ноти, хто ключами в'яже
в мельодію розприслі барви, краплі, шуми?

Хто квіття зміст і розпач зір плете в пасажі,
аж лігатурами спливає співу струмись.
Пейзаж мельодії мальований в атласі,
музики башта обросла акордів хмелем,
щаблі драбини гам поламані у басі,
спалахують щомить короткі ритурунелі.
Нашарування звуків, краєвиди співу,
тераса на терасі, зорі тхнуть морозом.
Не клич надхнення! Ніч брову зламає сиву,
а те, що звуть мистецтвом,
творять
шал і розум.
Не клич, не клич небачно імені надхнення,
бо ось воно, як вітер, що звільнився з неба
і втік за межі простору у струм заземний.
На смугах п'яти піній кільця нот — муз гребінь.
А я вже віддиху зловити більш не можу
і падаю, мов пень, у ями й вири гимнів.
Тоді найвищий тон бере в оркестрі ранок,
коли в таріль землі тарелем сонця гримне.

14 квітня 1936

